

Η ΣΚΙΟΣ

1

Ἡ νύχτα ἢ ἔρμη ἢ σιγαλή
 Ἐπλώσε ὡς κάτω μαύρη σκέπη
 Κ' ἕνας στὸν ἄλλο δὲ μιλεῖ,
 Ἐνας τὸν ἄλλον δὲν τὸν βλέπει.

Μέσ' στὴ μαυροῖλα τὴ βουβή,
 Τὴ νύχτα τὴν ἀπέραντη,
 Ἡσκιοὶ ὀλομόναχοι παλεύουν,
 Ἡσκιοὶ πατοῦν πανέρμη γῆ.
 Περνοῦν καὶ πᾶνε κ' ἔρχονται
 Καὶ δυὸ σκοτάδια ἀντιπαλεύουν,

Στεγνὴ, βαθεῖα, περίλυπη
 Ἡ ὄψη τους στὸ χῶμα γέρνει.
 Τὰ μάτια χάμου τί ζητοῦν ;
 Ποῖα σκέψι, ὦ ἡσκιοὶ, νὰ σᾶς δέρνη ;

Ἡ νύχτα ἢ ἔρμη ἢ σιγαλή
 Ἐπλώσε ὡς κάτω μαύρη σκέπη
 Κ' ἕνας στὸν ἄλλο δὲ μιλεῖ,
 Ἐνας τὸν ἄλλο δὲν τὸν βλέπει.

Δὲν τοὺς σκεπάζουν τὰ μεσάνυχτα
 Γιατ' εἶν' πεῖδ μαῦροὶ ἀπ' τὸ σκοτάδι
 Περνοῦν καὶ πᾶνε, μὰ πόθ' ἔρχονται,
 Μὴ δὲ χωροῦν κάτω στὸν Ἄδην ;

Μὲ σβυστὰ μάτια βλέπουνε,
 Καὶ σταυρωμένα ἔχουν τὰ χέρια...
 Ἄπᾶνου λάμπει ἡ ἄβυσσο
 Καὶ παίζουν καὶ γελοῦν τ' ἀστέρια.

Μέσ' στη μαυρίλα τὴν πυκνὴ
 Ἕσκιους ξανοίγω πέρα ὡς πέρα,
 Περνοῦν, περνοῦνε οἱ σκοτεινοί,
 Περνοῦν καὶ πᾶν, λὲς τοὺς κινεῖ
 Τὸ κρῦο φύσημα τ' ἀέρα.

2

Τί εἶν' τὸ κακὸ ποῦ γίνεται μέσα ἔς αὐτὸν τὸν κόσμο!
 Ὁ ἀπάνου κόσμος σὲ πατεῖ κι' ὁ κάτω σ' ἀποπέρνει.
 Κι' ἀνάμεσα, ὦ, νεκρὴ ζωὴ μονάχη παραδέρνει...
 Τί εἶν' τὸ κακὸ ποῦ γίνεται ἔς αὐτὸν τὸν πλάνο κόσμο!

3

Ἀπάνω ἀπὸ τὰ ματόφυλλα νοιώθω ἓνα χέρι παγερὸ
 Κι' ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ φύλλα
 Σὰ γοργοσύρσιμο φειδιοῦ, κρῦο μαχαῖρι κοφτερὸ
 Περνάει μιὰ ἀνατριχίλα.

Βαρεῖα κ' ἀνάργια ἀναπνοὴ
 Μόλις στὰ στήθη μου ἀνασαίνει
 Καὶ μέσ' ἔς τῆς φλέβες μου ἡ ζωὴ
 Ἀνάφτει, σβέννει.

4

Τριζούν τὰ τρύπια κόκκαλα,
 Στὸ τρίκλισμά μου τριζούνε,
 Ματάκια νὰ μὴ σταματοῦν,
 Καρδοῦλες νὰ ραίζουν
 Κι' αὐτοὶ οἱ νεκροὶ π' ἀκοῦνε
 Μεργιᾶνε μὴ μὲ ἰδοῦνε...

5

Κλειστή 'νε ἡ κάθε γοῦβα,
 Καὶ μόνο ὁ σκελετός μου
 Μέσ' ἔς τὸ σκοτάδι ἀσπρίζει,
 Καὶ μόνο ὁ σκελετός μου
 Τριλοπατάει καὶ τρίζει
 Στὴ νύχτια βοῦβα.

Τίποτε δὲν ἀκούω...
 Μονάχα ἀκούω τὸ δάκρυ σου
 Ρουγιᾶ ρουγιᾶ ποῦ στάει
 Στὸ διασπασμένο χῶμά μου
 Κ' ἐκεῖνο τὸ ρουφάει.—
 Τίποτε δὲν ἀκούω...

Μόνο τὰναστενάγματα
 Ἄερας ποῦ τὰ πέρνει
 Κ' ἐδῶ στὴν ἔρημη γῶρα μου
 Δροσοῦλα μου τὰ φέρνει.—
 Τίποτε δὲν ἀκούω...

Σ. Σ. ΓΙΑΝΝΙΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΑ ΖΗΣΩ ΚΑΙ ΝΑ ΣΒΥΣΩ

Ὅταν τ' ἀφράτο, τρυφερὸ χεράκι
 Πέρνω γλυκὰ με' τὸ δικό μου χέρι
 Γιὰ νὰ σὲ χαιρετίσω,
 Γλυκαίνει αὐτὴ ἡ στιγμή πολὺ φαρμάκι
 Καὶ μὴ δροσιὰ κρυφὴ ζωῆς μου φέρει
 Καὶ ἔπιθυμῶ νὰ ζήσω!
 Ἄχ! ἔπιθυμῶ νὰ ζήσω!

Καὶ πάλι στὸ χρυσό σου τὸ χεράκι
 Ποῦ μ' ἐλεεῖ καὶ δίχως νὰ τὸ ξέρη,
 Τολμάω νὰ ἐπιθυμήσω
 Μὲ τῆς ψυχῆς ἓνα γλυκὸ φιλάκι
 Ὡσὰν μικρὸ ποῦ σαΐτεύει ἀστέρι
 Νὰ ζήσω καὶ νὰ σβύσω
 Νὰ ζήσω καὶ νὰ σβύσω.

Ἄργαστόλιον

ΜΙΧ. ΑΒΔΙΧΟΣ